

Arrest

nr. 74 327 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. In 1998 of 1999 is

uw moeder, G.(...) L.(...), samen met uw twee halfbroers naar België gekomen. Omdat u uw kinderjaren hebt doorgebracht bij uw moeder en stiefvader, G.(...) S.(...), kreeg u de familienaam van uw stiefvader. Rond uw zevende levensjaar werd u door uw vader, K.(...) I.(...), meegenomen en u hebt geen contact meer met uw moeder gehad tot uw verblijf in België. U bent vervolgens verder opgegroeid bij uw grootmoeder en u kreeg in die periode een andere familienaam, namelijk K.(...). In 2000 is uw vader overleden. In 2003 werd u ontvoerd en werd u verplicht om met A.(...) U.(...) te trouwen. Op 11 juli 2007 werd dit huwelijk geregistreerd. Omdat u als minderjarige was gehuwd en er hierdoor mogelijks problemen zouden ontstaan, werd uw geboortedatum in uw paspoort, dat op 11 december 2006 werd uitgereikt, vervalst van 7/09/1990 naar 7/09/1985. In de periode maart - juli 2008 is uw man vertrokken naar de bergen, maar u weet niet precies naar waar. U hebt sindsdien niets meer van hem vernomen en na zijn vertrek vielen gemaskerde mannen regelmatig uw huis binnen. Indien u aan hen geen informatie over uw man zou geven, zou u worden gedood. Op 10 mei 2010 werd u door gemaskerde militairen meegenomen. U werd naar een kelder gebracht waar u werd geslagen en verkracht. Opnieuw werden u vragen over uw man en zijn verblijfplaats gesteld. Ook uw schoonbroer was daar aanwezig. Hij zei tegen uw ontvoerders dat ze u mochten vermoorden. Ook zei hij tegen u dat u uw kinderen nooit meer zou zien en dat uw binnenlands paspoort verscheurd was. In de nacht van 12 of 15 mei 2010 bent u uit de kelder ontsnapt. Op 15 mei 2010 bent u vanuit Grozny via Khasavyurt naar Kislovodsk gereisd. Van daaruit bent u naar België vertrokken en op 18 mei 2010 bent u in België aangekomen. Op 9 juli 2010 hebt u asiel aangevraagd.

Uw twee dochters zijn bij uw schoonbroer in Tsjetsjenië achtergebleven, maar u weet niet waar ze zich op heden bevinden. In november of december 2010 heeft een vriendin van u in België een telefoon ontvangen van een onbekende persoon die zei dat u ook in België kan worden gevonden en dat ze u ook hier kunnen vermoorden. In februari 2011 werd u ook zelf opgebeld door een onbekende die dezelfde bedreiging uitte. Ook werd u in februari 2011 in Ieper door een onbekende man op straat aangevallen en geslagen. Omdat hij zei dat ze jou kunnen terugvinden, hebt u het vermoeden dat die man iets te maken heeft met uw ontvoerders in Tsjetsjenië.

Ter staving van uw relaas legde u een kopie van uw (ver)vals(t) Russisch binnenlands paspoort en een Belgisch medisch document neer.

Uw moeder G.(...) L.(...) (O.V.4.957.907) werd op 23 mei 2007 in België erkend als vluchteling.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde Tsjetsjenië te hebben verlaten nadat u in mei 2010 door gemaskerde militairen werd ontvoerd, verkracht en bedreigd met de dood (CGVS gehoor 20/01/2011 p.16). U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u zal worden vermoord (CGVS gehoor 1 p.17, 22; CGVS gehoor 21/03/2011 p.24-25).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarde u dat u samen met een onbekende vrouw vanuit Kislovodsk naar België bent gereisd in een grote bus (CGVS gehoor 1 p.11). U hebt echter geen enkel idee welke landen of steden u tijdens deze reis bent gepasseerd (CGVS gehoor 1 p.11-12). Daarnaast gaf u wel aan dat er tijdens uw reis controles van documenten hebben plaatsgevonden, maar u kon hierover geen informatie verschaffen. Zo hebt u geen idee waar deze controles waren alsook weet u niet op welke wijze deze controles verliepen (CGVS gehoor 1 p. 12-13). Ook bent u niet geïnformeerd over de documenten die tijdens deze controles zouden zijn gebruikt (CGVS gehoor 1 p.13). U verklaarde immers dat deze onbekende vrouw alles voor u heeft geregeld en dat er geen afspraken waren gemaakt in geval van mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor 1 p.13). Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten, is niet geloofwaardig te noemen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief

dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar(s) bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij/zij zijn/haar klant absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig. Hierbij dient nog te worden toegevoegd dat er een tegenstrijdigheid werd opgemerkt aangaande het feit of u al dan niet een internationaal paspoort hebt gehad. Zo stelde u op het CGVS dat u nooit een reispaspoort hebt gehad (CGVS gehoor 1 p.10), terwijl u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat uw reispaspoort door uw ontvoerders in mei 2010 werd kapot gescheurd (DVZ verklaring 29/07/2010 p.4). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u het bij DVZ over uw binnenlands paspoort had en niet over uw reispaspoort (CGVS gehoor 1 p.10). Echter, toen u erop werd gewezen dat u bij DVZ duidelijk had aangegeven dat zowel uw binnenlands paspoort als uw reispaspoort was verscheurd, was u niet in staat een duidelijke uitleg te bieden (CGVS gehoor 1 p.10). Deze vaststelling tast logischerwijze in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake aan.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig het vermoeden rijzen dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Wat uw eigenlijke asielrelaas betreft, dient te worden gewezen op enkele inconsistenties en vaagheden. Zo dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat u onduidelijke verklaringen hebt afgelegd aangaande de documenten die tijdens uw ontvoering in mei 2010 door uw ontvoerders werden verscheurd. Naast de opgemerkte tegenstrijdigheid over uw internationaal paspoort (supra), kon u tijdens uw eerste gehoor ook niet bevestigen dat u bij DVZ had verklaard dat uw geboorteakte door uw ontvoerders werd verscheurd (CGVS gehoor 1 p.9; DVZ verklaring 29/07/2010 p.4). U stelde immers dat u het bij DVZ enkel had over de geboorteaktes van uw kinderen en uw binnenlands paspoort (CGVS gehoor 1 p.9-10). Echter, op uw tweede gehoor verklaarde u dat er wel mogelijks een valse geboorteakte van u werd verscheurd, maar u kon dat niet met zekerheid zeggen (CGVS gehoor 2 p.9). Daarnaast kon u ook niet meer met zekerheid stellen of er al dan niet documenten van uw kinderen werden verscheurd (CGVS gehoor 2 p.25). Na confrontatie met uw verklaringen op het eerste gehoor, gaf u aan dat u zich niet alles kan herinneren (CGVS gehoor 2 p.25). Dit kan echter geenszins beschouwd worden als een afdoende verklaring voor de inconsistenties in uw verklaringen.

Daarnaast verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat u hebt gezien hoe uw paspoort tijdens uw vasthouding werd verscheurd (CGVS gehoor 2 p.15). Nochtans had u bij het eerste gehoor gesteld dat u tijdens ontvoering enkel had gevraagd naar uw paspoort waarop u vervolgens werd gezegd dat uw paspoort niet meer bestond. U had tijdens het eerste gehoor overigens uitdrukkelijk verklaard dat u enkel had gezien hoe uw huwelijksakte werd verscheurd (CGVS gehoor 1 p.22).

Dergelijke inconsistente en vage verklaringen over de documenten die in mei 2010 al dan niet door uw ontvoerders werden vernietigd, brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. Uw ontvoering in mei 2010 is immers een cruciaal element in dit asielrelaas.

Bovendien hebt u ook inconsistente verklaringen afgelegd over uw vluchtroute vanaf het moment dat u bent ontsnapt uit de kelder waar u werd vastgehouden tot aan uw eigenlijke vertrek vanuit Grozny. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u op 12 mei 2010 was ontsnapt en dat u pas op 15 mei 2010 uit Grozny bent vertrokken (CGVS gehoor 1 p.11-12). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u in de nacht van 15 mei 2010 bent ontsnapt en dat u de volgende dag uit Grozny bent vertrokken (CGVS gehoor 2 p.17). Daarnaast was u onaannemelijk vaag en incoherent over hetgeen u onmiddellijk na uw ontsnapping zou hebben gedaan. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat u na uw ontsnapping in de nacht van 15 mei 2010 bij een onbekende vrouw hebt overnacht. U kon zich deze overnachting echter moeilijk herinneren en u hebt ook geen enkel idee in welk dorp u hebt overnacht (CGVS gehoor 2 p.17). Bovendien hebt u van deze overnachting geen enkele melding gemaakt op uw eerste gehoor. U stelde toen immers dat u na uw ontsnapping tot in de ochtend bleef lopen totdat u uiteindelijk in Grozny aankwam (CGVS gehoor 1 p.17). Deze inconsistenties en vaagheden tasten in ernstige mate verder de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Er mag immers van u worden verwacht dat u betreffende dergelijk belangrijk aspect van uw asielrelaas, zijnde uw ontsnapping en uw handelingen onmiddellijk hierna, eenduidige verklaringen kan afleggen. Dat u over uw ontsnapping weinig geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd, ondermijnt logischerwijze ook de aannemelijkheid van uw verklaringen aangaande de eigenlijke ontvoering.

Er dient hierbij nog te worden toegevoegd dat uw verwijzingen naar uw medische toestand (stress) en uw geheugenproblemen doorheen uw verklaringen op het tweede gehoor (CGVS gehoor 2 p.3, 8 17,

25), geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Er moet worden opgemerkt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij/zij heeft meegemaakt, maar toch kan worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op coherente wijze wordt uiteengezet, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien hebt u geen bewijzen aangebracht dat u ten gevolge van uw medische toestand geheugenproblemen zou ondervinden. Het neergelegde Belgisch medisch document dat volgens u werd uitgereikt nadat u werd opgenomen in het ziekenhuis ten gevolge van stress (CGVS gehoor 2 p.14), bevat in de mate dat het leesbaar is geen verwijzing naar eventuele geheugenproblemen. Bijgevolg kan dit attest niet opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid in uw hoofde.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u sinds uw verblijf in België geen ernstige navraag hebt gedaan naar de verdere ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek. Zo gaf u aan dat u pas na een verblijf van acht maanden in België, zijnde in februari 2011, voor de eerste maal contact hebt opgenomen met uw voormalige buurvrouw in Tsjetsjenië om te peilen naar de situatie van uw dochters (CGVS gehoor 2 p.12). Gezien uw laatste contact met uw dochters van mei 2010 dateert alsook het feit dat uw dochters vermoedelijk nog steeds bij uw schoonbroer verblijven (CGVS gehoor 1 p.16; CGVS gehoor 2 p.12), dient deze inspanning om navraag te doen naar uw dochters als opmerkelijk laattijdig te worden beschouwd. Bovendien hebt u tijdens het betreffende contact geen navraag gedaan naar het feit of u actueel nog wordt gezocht (CGVS gehoor 2 p.24). Daarnaast verklaarde u ook nog dat het contact met uw buurvrouw na twee telefoongesprekken werd beëindigd omdat zij waarschijnlijk van telefoonnummer is veranderd (CGVS gehoor 2 p.12, 24). U stelde dat u in de toekomst geen verdere inspanningen meer wil leveren om nog met iemand in Tsjetsjenië te bellen en dit omdat u in België een nieuw leven wil beginnen en uw problemen in Tsjetsjenië wil vergeten (CGVS gehoor 2 p.24). Dergelijk gebrek aan interesse naar zowel uw eigen vervolgingsproblematiek als naar de situatie waarin uw dochters zich tot op heden in bevinden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees. Ook het feit dat u de aanval door een onbekende persoon in februari 2011 tot op datum van uw tweede gehoor nog steeds niet had aangegeven bij de politie, ondermijnt verder uw verklaarde vrees voor vervolging. Volgens u had die persoon immers iets te maken met uw eerdere ontvoerders in Tsjetsjenië (CGVS gehoor 2 p.11, 21-23). Noch uw angst om eerder aangifte bij de politie te doen, noch uw verklaring dat u niet wist wat u over de onbekende dader aan de politie kon vertellen (CGVS gehoor 2 p.21-23), vormen een afdoende reden om de diensten die bevoegd zijn voor het bieden van bescherming aan u, niet in te lichten over voornoemde aanval, te meer gezien u de betreffende aanval in de context van uw vervolgingsproblemen in Tsjetsjenië plaatst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde kopie van uw (ver)vals(t) Russische binnenlands paspoort kan bovenstaande conclusies niet wijzigen. De gegevens in dit document komen overeen met uw verklaringen aangaande uw valse identiteitsgegevens maar bevat geen gegevens betreffende de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Er dient nog opgemerkt te worden dat u ter ondersteuning van uw ware identiteitsgegevens geen enkel document hebt neergelegd.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw moeder G.(...) L.(...) (O.V.4.957.907) op 23 mei 2007 het vluchtelingenstatuut in België heeft verkregen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt. Echter, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw kindertijd met uw moeder geen contact meer hebt gehad tot uw aankomst hier in België in 2010; dat u na het vertrek van uw moeder naar België in 1998 of 1999 (waarover u overigens pas drie of vier jaar voor uw eigen vertrek werd ingelicht) geen problemen hebt gekend die verband houden met uw moeder; dat u naast de hierboven reeds behandelde asielmotieven geen andere motieven hebt aangehaald (CGVS gehoor 1, p.22); en gezien uit uw verklaringen niet blijkt dat u bij een terugkeer naar uw

herkomstland zou worden geviseerd omwille van uw moeder, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als voor uw moeder niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Met betrekking tot de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de ongeloofwaardigheid van haar reisweg en de gebruikte reisdocumenten geeft verzoekster aan dat zij inderdaad niet de waarheid heeft verteld en dat zij in werkelijkheid D.I.H. is, geboren te Grozny op 7 september 1985. Verzoekster voegt een kopie van haar paspoort toe aan haar verzoekschrift en stelt dat ze via Wit-Rusland naar Polen is gevlucht met behulp van een man aan wie geld werd gegeven waarbij ze samen met een voor haar onbekende vrouw via velden, bossen en rivieren de grens werd overgesmokkeld. Aangezien verzoekster geen paspoort had, dienden grensposten vermeden te worden en eenmaal aangekomen in België werd haar op het hart gedrukt nooit haar juiste identiteit en reisweg te verklappen. Volgens verzoekster belet één en ander niet dat zij bescherming van doen heeft.

Met betrekking tot verzoeksters tegenstrijdige verklaringen omtrent het verscheuren van haar paspoort, deelt verzoekster mee dat zij niet in het bezit was van haar paspoort en dat dit op 10 mei 2010 werd verscheurd. Verzoekster had, zo stelt ze, op het ogenblik dat beslist werd te vluchten, geen tijd meer om een nieuw paspoort te laten aanmaken. De vrouw met wie ze samen vluchtte had haar trouwens bevestigd dat er een vluchtroute werd gekozen waarbij geen controleposten zouden worden aangedaan. Verder herhaalt verzoekster dat alle documenten die in haar bezit waren bij de feiten van 10 mei 2010 werden verscheurd door haar ontvoerders en dat het verzoekster, die omwille van de traumatische ervaring in shock verkeerde, niet kwalijk genomen kan worden dat zij niet nauwkeurig weet welke documenten precies werden gescheurd door haar ontvoerders. Aangezien alle documenten verscheurd werden, kon zij geen documenten voorleggen aan de asielinstanties, waardoor de beslissing volgens verzoekster op dit punt niet redelijk is.

Aangaande de inconsistente verklaringen over haar vluchtroute meent verzoekster dat haar verklaringen niet overeenstemmen met de interpretatie die in de bestreden beslissing wordt gegeven. Uit het gehoorverslag blijkt volgens verzoekster dat haar vrijlating plaatsvond op 14 mei en niet op 15 mei zoals in de beslissing wordt vermeld. Verzoekster leidt hieruit af dat de beslissing gesteund is op een foute interpretatie van de verklaringen van verzoekster waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd, omdat dit een essentieel element van het asiels dossier betreft.

Waar in de beslissing wordt gezegd dat verzoekster geen bewijs levert van haar beweerde geheugenproblemen en dat zij een gebrek aan interesse vertoont in de verdere evolutie van haar problemen in Tsjetsjenië, stelt verzoekster dat de onleesbaarheid van het attest dat werd opgesteld door de geneesheer niet in haar nadeel mag spelen. Volgens verzoekster had de dossierbehandelaar een leesbaar attest dienen op te vragen omdat dit attest van groot belang is inzake de interpretatie die aan sommige gebeurtenissen diende te worden gegeven. Verzoekster wijst erop dat het de commissaris-generaal diende te weten dat er in Tsjetsjenië een groot stigma rust op verkrachting zoals blijkt uit het uittreksel dat verzoekster citeert uit het Algemeen Ambtsbericht van april 2010. De beslissing is naar het oordeel van verzoekster onredelijk omdat door de behandelende arts bevestigd wordt dat zij wordt behandeld wegens een ernstig psychisch probleem en omwille van haar epilepsie. Daarnaast bevestigt verzoekster dat er niemand meer in Tsjetsjenië is met wie zij kan bellen. Verzoekster geeft aan dat zij haar inspanningen om bewijzen te vinden van de feiten zal verderzetten en deze zal toevoegen aan het dossier.

Vervolgens wijst verzoekster op de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de 'Subject Related Briefing' die door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt volgens verzoekster dat er gewaarschuwd wordt voor traditionele praktijken, zoals gedwongen huwelijken en huwelijken van minderjarige meisjes zoals in casu. Tevens wordt er in dit document gewezen op de ontvoeringen en

verdwijningen die plaatsvinden om valse bekentenissen over zichzelf of familieleden af te dwingen en over het veiligheidsrisico voor personen die verdacht worden van hulp aan de strijders. Hierbij stelt verzoekster dat zij als minderjarige slachtoffer werd van een gedwongen huwelijk en er thans door de overheid van verdacht wordt op één of andere wijze haar man te helpen, die gelinkt wordt aan de strijders. Zij beweert verkracht en geslagen te zijn en heeft dus alle reden om in België het statuut van subsidiair beschermde toegekend te krijgen.

2.2. Vooraf wijst de Raad erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde op 18 juni 2010 op Belgisch grondgebied te zijn toegekomen, terwijl ze slechts op 9 juli 2010 een asielaanvraag indiende (stuk 18, Verklaring, punt 33, reisroute; stuk 21, bijlage 26). In het administratief dossier kan geen enkele rechtvaardiging worden teruggevonden waarom verzoekster meer dan 3 weken wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. Deze vaststelling relativeert in ernstige mate de door verzoekster voorgehouden behoefte aan bescherming.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verklaringen van verzoekster dat zij door gemaskerde militairen werd ontvoerd, verkracht en met de dood werd bedreigd waardoor zij vreest bij terugkeer te worden vermoord niet geloofwaardig zijn. Zo wijst de commissaris-generaal op de onwetendheid van verzoekster in verband met haar reisweg en de gebruikte reisdocumenten en haar tegenstrijdige verklaringen over het verscheuren van haar paspoort en overige officiële documenten. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op de inconsistente verklaringen die verzoekster had afgelegd over haar ontsnapping en over haar vluchtroute. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster geen bewijs levert van haar geheugenproblemen en dat zij weinig interesse vertoont voor de verdere ontwikkeling van haar problemen in Tsjetsjenië wat de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Ten slotte wordt er in de beslissing gewezen op gewezen dat de door verzoekster neergelegde kopie van het vervalst Russisch paspoort en het feit dat haar moeder in België als vluchteling werd erkend, geen afbreuk doet aan de conclusie dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.5. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Door haar bekentenis dat zij een valse identiteit heeft opgegeven toont verzoekster niet aan dat de motieven van de beslissing op dit punt niet deugdelijk zijn. De kopie van het paspoort die verzoekster aan het verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 3), is trouwens identiek aan het vervalste document dat zij op 29 juli 2010 neerlegde (stuk 22, Documenten, vals paspoort). Verzoeksters ongestaafde betoog dat zij via velden bossen en rivieren de grens werd overgesmokkeld waarbij grensposten werden vermeden en dat haar op het hart werd gedrukt aan juiste identiteit en

reisweg niet te verklappen, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.6. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar reispaspoort, (intern) paspoort en geboorteakte bij de ontvoering van mei 2010 werden kapot gescheurd en dat de geboorteaktes van haar twee dochters werden afgenomen, doch niet kapot gescheurd (stuk 18, Verklaring DVZ, bijkomende vragen). Ter gelegenheid van haar eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster daarentegen dat zij in Tsjetsjenië nooit in het bezit was van haar geboorteakte en het bij haar eerdere verklaring enkel over de geboorteakten van haar kinderen te hebben gehad (stuk 9, gehoorverslag I CGVS 20/01/2011, p. 8-9). Verder stelt ze in Tsjetsjenië geen (intern) paspoort te hebben gehad met haar echte identiteit (*Ibid.*, p. 9) en nooit over een (internationaal) reispaspoort te hebben beschikt (*Ibid.*, p. 10). Verzoekster is blijkens het gehoorverslag niet bij machte om een coherente verklaring af te leggen voor het ontbreken van een document waaruit haar werkelijke identiteit zou kunnen blijken. Door in haar verzoekschrift de versie te bevestigen dat alle documenten die in haar bezit waren bij de feiten van 10 mei 2010 werden verscheurd, heft verzoekster de tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet op. Het *a posteriori* aangevoerde argument dat zij in shock verkeerde waardoor zij zich niet precies kan herinneren welke documenten verscheurd werden door haar ontvoerders, volstaat niet om de onduidelijkheid over de vraag of zij al dan niet in het bezit was van een intern en internationaal paspoort en eigen geboorteakte te rechtvaardigen. Verzoekster kan geenszins worden bijgetreden waar zij stelt dat de beslissing op dit punt onredelijk is.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster initieel verklaarde op 15 juni 2010 uit Grozny te zijn vertrokken (stuk 18, Verklaring DVZ, punt 33, reisroute). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster eerst op 12 mei vanuit Grozny te zijn vertrokken (stuk 9, gehoorverslag I CGVS 20/01/2011, p. 11) en net daarna dat ze “ongeveer op 15 mei” van Grozny naar Khasavyurt vertrok. Verderop stelt ze dat ze op de 12de ontsnapt is en op de 15de is vertrokken, waarbij ze later, na confrontatie met de onduidelijkheden zegt dat ze in de periode mei-juni vertrokken is. Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweert ze op 15 of 18 mei vertrokken te zijn nadat ze op 15 mei was ontsnapt. Op de vraag of ze op dezelfde dag van de vrijlating ook vertrokken is uit Grozny, antwoordt ze het volgende: “ik denk de volgende dag”. (stuk 3, gehoorverslag II CGVS 21/03/2011, p. 17) De Raad ziet niet in hoe verzoekster kan voorhouden dat er een foutieve interpretatie heeft plaatsgevonden van haar verklaringen. Door één van haar verklaringen naar voor te schuiven en daaruit af te leiden dat haar ‘vrijlating’ plaatsvond op 14 mei, gaat verzoekster eraan voorbij dat ze bij de verschillende asielinstanties en tijdens de verschillende verhoormomenten allerhande uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de exacte datum van haar vertrek, die de geloofwaardigheid van haar relaas ernstig ondermijnen.

2.8. Het komt aan verzoekster toe met concrete medische attesten aan te tonen dat haar gezondheidsproblemen een invloed hebben op haar verklaringen. Waar verzoekster stelt dat de dossierbehandelaar een leesbaar medisch attest diende op te vragen, poogt zij om de bewijslast terzake om te keren wat geenszins kan worden aanvaard. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat het attest, dat inderdaad moeilijk leesbaar is, slechts een zevental woorden bevat: “Onwel geworden – knipperende ogen... CT hersenen 1... labo... simulatie” (stuk 22, Documenten, medisch document Be). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze op grond van de inhoud van dit attest kan worden besloten tot een andere interpretatie van de verklaringen van verzoekster. De niet gedateerde medische attesten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4a en 4b), vermelden dat verzoekster lijdt aan epilepsie en aan PTSD, maar dat de behandeling nog moet worden opgestart. Uit geen van deze attesten kan worden afgeleid dat verzoekster niet over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om coherente verklaringen af te leggen. Verzoeksters betoog dat er in Tsjetsjenië een stigma rust op verkrachting, zou de eventuele terughoudendheid van verzoekster kunnen verklaren omtrent bepaalde aspecten van haar relaas, maar is niet van aard om alle vastgestelde ongerijmdheden te rechtvaardigen.

2.9. Van een asielzoeker die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst, kan een niet aflatende belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Waar verzoekster bevestigt dat zij niemand heeft in Tsjetsjenië waarmee zij kan bellen, gaat zij eraan voorbij dat zij over haar contacten met het

thuisfront twijfelachtige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster verklaarde immers bij haar eerste interview dat zij met niemand in Tsjetsjenië contact heeft omdat zij niet wil prijsgeven waar zij verblijft (stuk 9, gehoorverslag I CGVS 20/01/2011, p. 6), terwijl zij bij haar tweede interview aangaf dat zij telefonisch contact had opgenomen met haar buurvrouw (stuk 3, gehoorverslag II CGVS 21/03/2011, p. 12-13). Het is weinig aannemelijk dat verzoekster, die beweert twee dochtertjes te hebben van respectievelijk 7 en 4 jaar oud (stuk 18, Verklaring DVZ, punt 18 Kinderen), die haar naar aanleiding van de ontvoering van verzoekster door de broer van haar man zouden zijn ontnomen (stuk 9, gehoorverslag I CGVS 20/01/2011, p. 6), over geen enkele informatie beschikt aangaande de actuele situatie van haar kinderen en hierover niet heeft doorgevraagd toen ze beweert contact te hebben gehad met haar buurvrouw. Een dergelijk manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relativeert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster tracht uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waarin melding wordt gemaakt van huwelijken van minderjarigen, ontvoeringen en van het risico voor personen die verdacht worden hulp te verstrekken aan de strijders (stuk 23, SRB – Russische Federatie-Tsjetsjenië, 'Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië', 20/06/2011) een bewijs af te leiden van haar persoonlijke relaas. Volgens verzoekster komt zij op grond daarvan in aanmerking voor de subsidiaire bescherming. Aangezien hierboven reeds vastgesteld dat het relaas van verzoekster volstrekt ongeloofwaardig is kan niet worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN